

PROJEKT USTAWY

Komitetu Inicjatywy Ustawodawczej „#STOP447”

na rzecz projektu ustawy o ochronie własności w Rzeczypospolitej Polskiej przed roszczeniami dotyczącymi mienia bezdziedzicznego.

Ustawa

z dnia ... 2019 r.

o ochronie własności w Rzeczypospolitej Polskiej przed roszczeniami dotyczącymi mienia bezdziedzicznego

Preambuła

Wobec głosów przedstawicieli państw obcych i innych środowisk twierdzących, że Państwo Polskie powinno dokonać rekompensaty podmiotom innym niż właściciele lub ich spadkobiercy za mienie przejęte przez Państwo Polskie oraz wobec nacisków aby dokonać takich rekompensat - Rzeczpospolita Polska uznaje te roszczenia za pozbawione podstaw i rażąco niesprawiedliwe.

To Rzeczpospolita Polska i jej obywatele byli głównymi ofiarami II wojny światowej, okresu powojennego i zbrodni dokonywanych w tym czasie przez Niemcy i Związek Sowiecki, a nie doczekali się odpowiednich rekompensat ani ze strony tych Państw, ani ze strony indywidualnych sprawców zbrodni.

Rzeczpospolita Polska kieruje się prawem, a w tym obowiązującymi w Polsce zasadami prawa własności i prawa spadkowego. Rzeczpospolita Polska uznaje roszczenia reprivatyzacyjne spadkobierców oraz instytucjonalnych właścicieli, stwierdzając je zgodnie z prawem. W zakresie przejmowania przez Państwo majątku obywateli zmarłych bez pozostawienia spadkobierców, zasady te podobne są do zasad obowiązujących w innych państwach cywilizowanych.

Rzeczpospolita Polska nie narusza praw innych państw i narodów, oraz oczekuje podobnej postawy od swych partnerów w relacjach międzynarodowych. Rzeczpospolita Polska uznaje za nie wywołujące skutków prawnych deklaracje interpretowane przez niektórych jako zobowiązanie do dokonania bezpodstawnych rekompensat. W szczególności uznaje za nie wywołującą skutków prawnych tzw. deklarację terezińską, bo nikt nie jest władny zaciągać w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej zobowiązań sprzecznych z prawem.

Rzeczpospolita Polska - ze względu na wyżej wymienione - uznaje za konieczne uchwalenie niniejszej ustawy w celu zabezpieczenia Państwa i jego obywateli przed podstępną grabieżą, pozorowaną bezpodstawnymi roszczeniami.

Art. 1. Ustawa określa sposób postępowania organów władzy publicznej w przypadku zwrócenia się do podmiotów w niej opisanych z roszczeniami dotyczącymi mienia bezdziedzicznego.

Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) mieniu bezdziedzicznym – należy przez to rozumieć, znajdujące się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mienie opuszczone, porzucone lub przejęte przez Skarb Państwa na podstawie przepisów odrębnych, którego poprzedni właściciele zmarli i nie pozostawili spadkobierców ani zapisobierców, a także mienie, co do którego poprzedni właściciele lub ich spadkobiercy nie złożyli wniosków o ich zwrot w terminach przewidzianych w przepisach odrębnych.
- 2) roszczeniach dotyczących mienia bezdziedzicznego – należy przez to rozumieć wszelkie żądania wysuwane wobec Rzeczypospolitej Polskiej, Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego, kościołów i związków wyznaniowych, innych polskich osób prawnych prawa publicznego w rozumieniu właściwych przepisów praw a także wobec osób fizycznych przez podmioty prawa międzynarodowego, osoby prawne, jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, kościoły i związki wyznaniowe oraz osoby fizyczne dotyczące mienia bezdziedzicznego, w tym dotyczące zwrotu mienia bezdziedzicznego w naturze lub uzyskania jakiegokolwiek rekompensaty lub zadośćuczynienia związanego z tym mieniem.

Art. 3. 1. Zakazuje się podejmowania jakichkolwiek czynności zmierzających do zaspokojenia roszczeń dotyczących mienia bezdziedzicznego, w tym prowadzenia negocjacji, zawierania ugód, uznawania roszczeń i powództw dotyczących mienia bezdziedzicznego, wyrażania zgody na mediację, kierowania stron do mediacji, wypłaty świadczeń pieniężnych oraz przekazywania świadczeń rzeczowych.

2. Zakazuje się inicjowania jakichkolwiek postępowań, mających na celu ominięcie zakazów, o których mowa w ust. 1 oraz inicjowania tworzenia podstaw prawnych dla roszczeń do mienia bezdziedzicznego.

3. Czynności prawne dokonane wbrew zakazom, o których mowa w ust. 1 i 2, nie wywołują żadnych skutków prawnych.

4. Roszczenia dotyczące mienia bezdziedzicznego nie podlegają potrąceniu.

Art. 4. 1. Postępowania zmierzające do zaspokojenia roszczeń dotyczących mienia bezdziedzicznego podlegają umorzeniu, choćby pozwany lub uczestnik postępowania uznali zasadność żądania wnoszącego powództwo cywilne lub wniosek w trybie administracyjnym.

2. Osoby reprezentujące Rzeczpospolitą Polską przed międzynarodowymi organami sądowymi, trybunałami arbitrażowymi, a także organami innych państw, zobowiązane są do kwestionowania roszczeń dotyczących

mienia bezdziedzicznego. Zakazane jest wyrażanie zgody przez te podmioty na rozstrzyganie spraw roszczeń dotyczących mienia bezdziedzicznego w arbitrażu międzynarodowym.

3. Zakazuje się prowadzenia postępowania egzekucyjnego służącego zaspokojeniu roszczeń dotyczących mienia bezdziedzicznego na podstawie jakiegokolwiek tytułu wykonawczego. Komornik odmawia wszczęcia postępowania egzekucyjnego, a wszczęte postępowania umarza z urzędu.

4. W przypadku skierowania roszczeń dotyczących mienia bezdziedzicznego wobec obywatela polskiego, będzie on zwolniony z kosztów sądowych w całości i przysługiwać mu będzie pomoc prawna z urzędu, przy czym udzielenie pomocy prawnej nie będzie uzależnione od wykazania, że nie ma on dostatecznych środków na poniesienie kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego.

Art. 5. 1. Kto narusza zakazy opisane w art. 3 ust. 1 i 2 podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5.

2. Jeżeli czynu opisanego w ust. 1 dopuszcza się funkcjonariusz publiczny podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3 lub karze 25 lat pozbawienia wolności. Sąd wymierzając karę za opisany czyn orzeka wobec skazanego środek karny w postaci pozbawienia praw publicznych na okres nie krótszy niż lat 10.

Art. 6. Kto niedopełnia obowiązku, opisanego w art. 4 ust. 2 zdanie pierwsze podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Art. 7. Kto narusza zakaz opisany w art. 4 ust. 2 zdanie drugie podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5.

Art. 8. Kto narusza zakaz opisany w art. 4 ust. 3 podlega karze grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 3.

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie po upływie 7 dni od jej ogłoszenia.